

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΤ' ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΕΠΩΜΕΘΑ.

Αξιότιμον Κύριον Παναγιώτην
Σημάτην, Θεολόγον.

Αξιότιμε κ. Σημάτη,
Μία καλή μου φίλη, εὐσεβής
ὀρθόδοξη χριστιανή, εἶχε την
καλοσύνη νά μου στείλη τήν
ιστοσελίδα

http://amethystosbooks.blogspot.com/2011/07/blogpost_6076.html τῆς 9ης
Ἰουλίου 2011 ὅπου διάβασα τό
ἔρωτηματικό σας ἄρθρο : «Τό σχίσμα
τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔγινε μέ
ἀφορμή τήν ἀφετηρία ἢ ἐξ αἰτίας τῆς
ἰδίας της αἴρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Κατά συνείδησιν αἰσθάνομαι
ὑποχρεωμένος νά ἀπαντήσω καί νά
καταθέσω τήν μαρτυρία μου. Καίτοι
δέν μπορῶ νά συναγωνισθῶ τήν
ἐντιμότητά σας στίς γνώσεις, πλήν
ὅμως, παρ' ὅλον τόν σεβασμό πού σᾶς
ὀφείλω, διακρίνω στήν θεολογία σᾶς τ'
ἀχνάρια τῆς πεπατημένης τοῦ δυτικοῦ
καί ἰησουϊτικοῦ σχολαστικισμοῦ καί
ὀρθολογισμοῦ.

Διάβασα κι ἐγώ τό βιβλίον τοῦ κ.
Δελημπαση καθῶς καί διάφορα ἄλλα
βιβλία καί ἀπό τίς δύο πλευρές.
Ὁμολογῶ ὅτι πολλές φορές ὅσο
περισσότερο διαβάζω τόσο λιγότερο
καταλαβαίνω. Ἀλλά δέν πειράζει, διότι
ἂν δέν καταλαβαίνω ἐγώ
καταλαβαίνει ὅμως ἡ Ἐκκλησία
μου. Ἐγώ δέν ξέρω, ἡ Ἐκκλησία μου
ὅμως ξέρει. Ἐγώ μπορεῖ νά πλανηθῶ,
ἡ Ἐκκλησία μου ὅμως δέν μπορεῖ οὔτε
νά πλανηθῆ οὔτε νά μέ πλανήσῃ.
Καύχημά μου καί παρησία μου δέν
εἶναι οὔτε ἡ ὑποτιθέμενη ἀρετή μου,
οὔτε οἱ γνώσεις μου οὔτε τά ἔργα μου.
Καύχημα καί παρησία μου εἶναι

ἀποκλειστικά ὁ Σωτήρας καί Δεσπότης
Χριστός καί ἡ Ἁγία Αὐτοῦ Ἐκκλησία.

Πρῖν ὅμως ἀπαντήσω στά
ἐπιχειρήματα τῆς ἐντιμότητός σας
αὐτά καθ' ἑαυτά εἶναι ἀνάγκη νά
διασαφηνισθοῦν δύο πράγματα τά
ὁποῖα εἶναι ἀκόμη συγκεχυμένα στόν
νοῦ καί τήν συνείδηση πολλῶν
ἀνθρώπων.

Πρῶτον: ἡ ὀνομασία μας καί
δεύτερον τό ὑποτιθέμενο «σχίσμα»
μας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἰσθάνομαι
μεγάλη δυσφορία ὅταν μέ ἀποκαλοῦν
«Παλαιοημερολογίτη» ἢ «Γ.Ο.Χ.» ἢ ὅτι
δήποτε ἄλλο. Ἐγώ εἶμαι ἀπλά
Ὁρθόδοξος Χριστιανός καί τά ἐπί
πλέον ἐπίθετα στήν οὐσία δέν μέ
ἀφοροῦν. Βέβαια εἶμαι ὑποχρεωμένος
νά τά ὑποστῶ ἀφοῦ ζῶ σέ μία
κοινωνία ὅπου ἐπικρατεῖ τό δίκαιό του
ἰσχυροτέρου, πλήν ὅμως «οὐ σύ μέ
λοιδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος».

Ὅπως ὁ ἀπόστολος Τιμόθεος
εἶχε διδαχθῆ τά «ἱερά γράμματα» ἀπ'
τήν γιαγιά του, ἔτσι κι ἐγώ ἀπό τήν
δική μου γιαγιά, μαζί μέ ὅλα τ' ἄλλα
κληρονόμησα καί τό ἑορτολόγιον τῆς
Ἐκκλησίας γιά νά ἐπιτελῶ τά
θρησκευτικά μου καθήκοντα, ὅπως κ'
αὐτή μέ τήν σειρά τῆς τό εἶχε
κληρονομήσει ἀπό τήν δική της τήν
γιαγιά. Ἡ μακαρίτισσα ἢ συχωρεμένη
ἢ γιαγιά μου, οὔτε «Γόχισα» ἦταν οὔτε
«Παλαιοημερολογίτισσα» ἀλλά μία
ἀπλή ὀρθόδοξη χριστιανή.

Θυμᾶμαι ὅταν εἶχα μεγαλώσει
ἀρκετά καί ἄρχισα νά μελετῶ καί νά
καταλαβαίνω, μέ ἔβαλε νά καθίσω
δίπλα της καί μοῦ εἶπε : «Βλέπεις
παιδάκι μου; Στόν πλανήτη μᾶς
ὑπάρχουν δισεκατομμύρια ἀνθρω-ποι
διαφόρων θρησκευμάτων : Ἑβραῖοι,

Μουσουλμάνοι, Ινδουϊστές, Βουδδιστές, Μπαχαί, Ταοϊστές και άλλοι. Όλοι αυτοί χρησιμοποιούν ένα κοινό συμβατικό πολιτικό ημερολόγιο για τις συναλλαγές μεταξύ τους, και αφήνουν τό θρησκευτικό τους ημερολόγιο ανέπαφο. Τό ίδιο κάνουν και πολλοί όμοδοξοί μας στά Ίεροσόλυμα, τό Άγιον Όρος, τήν Ρωσία, τήν Σεργία και τήν Βουλγαρία. Είναί ποτέ δυνατόν όλα αυτά τά δισεκατομμύρια νά είναι τόσο άνόητοι και ό Μεταξάκης και ό Παπαδόπουλος, πού προσάρτησαν τό έορτολόγιο τής Έκκλησίας στό ημερολόγιο τής Πολιτείας, νά είναι τάχα πιό έξυπνοι;

Έγώ από τήν γιαγιά μου τήν συχωρεμένη αυτά κληρονόμησα. Και άφού δέν άλλαξα τίποτε από αυτά πού κληρονόμησα, δέν βλέπω τόν λόγο γιατί θά πρέπει ν'αλλάξω και όνομα προσθέτοντάς του, περισσά επίθετα. Έτσι τό «Όρθόδοξος Χριστιανός» μου άρκει. Έσείς όμως κ. Σημάτη, από τήν δική σας τήν γιαγιά τί πράγμα και ποιό έορτολόγιο κληρονομήσατε;

Δέν γίνεται κάθε φορά πού έσείς εισαγάγετε μία καινοτομία νά ... «παλιώνουμε» έμείς! Δέν είναι ούτε σωστό ούτε δίκαιο. Έσείς π.χ. καινοτομήσατε και στόν τύπο του Αγίου Βαπτίσματος. Έτσι τώρα καθίζετε τά παιδιά σας μέσα στην κολυμβήθρα και τους ρίχνετε νερό στό κεφάλι βαπτίζοντας τά «δί επιχύσεως», καθιστώντας έτσι τό βάπτισμά σας άδεκτο και άκυρο όπως περιτράνωσ απέδειξε και ό πολός μεταξύ ύμωv π. Γεώργιος Μεταλληνός.

Έμείς έξακολουθοΰμε νά διατηροΰμε τόν τύπον, τήν πράξιν και παράδοσιν τής Καθολικής Έκκλησίας βαπτίζοντας τά τέκνα μας διά τριτής καταδύσεως και αναδύσεως. Μήπως θά έπρεπε σύμφωνα μέ τήν ίδια λογική νά μας όνομάζουν επίσης ... «Παλαιοβαπτιστές» γι'αυτό; Τί νά

κάνουμε; Έν ανάγκη θά τό ύποστοΰμε κι αυτό, άφού έσείς κρατάτε ό μαχαίρι από τό μανίκι.

Η Παράδοσις τής Έκκλησίας όμως είναι μέν Παλαιά, ως και ό Κύριος είναι «ό Παλαιός τών ημερών» δέν παλιώνει όμως ποτέ και δέν γηράσκει καθ' ότι «τό παλαιούμενον και γηράσκον έγγύς άφανισμού» (Έβρ. ή'13).

Έμείς σύμφωνα μέ τόν εκ Λειρήνης Άγιον Βικέντιον κρατοΰμε «πάν ό,τι πάντοτε, παντοΰ και ύπό πάντων έπιστεΰθη» χωρίς καινοτομίες και νεωτερισμούς διότι ό νεωτερισμός θεωρείται «ύπαγόρευμα του διαβόλου» και ό «δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγχει έλλειπη τήν Όρθόδοξον Πίστιν και βλασφημεί εις τό Πνεΰμα τό Άγιον, ως μή άρτίως λαλήσαν» εν τή Έκκλησία. Και αυτό δέν είναι δική μας «παλαιοημερολογίτικη» άποψη και διατύπωση, είναι άποψη και διατύπωση τής Πανορθόδοξου Συνόδου τών Πατριαρχών τής Ανατολής του 1848 ή όποία ουδέποτε ήμφισβητήθη ύπό τής Καθολικής Όρθοδοξίας.

Και περί μέν τής όνομασίας ταΰτα ειρήσθω(ας λεχθούv). Άς δοΰμε τώρα και τό πολυθρύλητο «σχίσμα τών Παλαιοημερολογιτών», πού μοιραίως μας θυμίζει τήν λαϊκή παροιμία : «φονάζει ό κλέφτης για νά φύγει ό νοικοκύρης».

Έπιτρέψατέ μας κ. Σημάτη, παρά τόν σεβασμό και τήν άγάπην μας, «νά σας κρίνουμε εκ του στόματος ύμωv». Έσείς ό ίδιος παραδέχεσθε στό παραπάνω άρθρο σας ότι ή άλλαγή του έορτολογίου ύπήρξε «όμολογουμένως άντικανονική». Και ποιός μας ύποχρεώνει μέσα στην Έκκλησία του Χριστου νά δεχόμεθα άντικανονικές πράξεις;

Μας συστήνετε νά κάναμε «διαμαρτυρία»! Μά δέν είμαστε «Διαμαρτυρόμενοι» κ. Σημάτη μας,

Ὁρθόδοξοι εἴμαστε οἱ πτωχοί, καί ὡς Ὁρθόδοξοι προσπαθοῦμε νά μιμηθοῦμε τούς Πατέρες μας. Ὅταν παραβιάζεται ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ εἶδατε ἐσεῖς μέσα στούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας νά προβλέπονται «διαμαρτυρίες» καί «ἀντιδράσεις»;

Θά ἐπανέλθουμε σέ αὐτό τό σημεῖο παρακάτω.

Σύμφωνα λοιπόν μέ ἐσᾶς ἕναν κάποιος ἀπορρίψη μία «ὁμολογουμένως ἀντικανονική» πράξη καί διαχωρίσει τίς εὐθύνες τους μέ τούς ὑπαιτίους γίνεται αὐτόχρομα «σχισματικός»! Αὐτά διδάσκει ἡ θεολογική ἐπιστήμη;

Δηλαδή ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ **Στουδίτης** πού ἄπλα ἕναν παράνομον γάμο τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου σ' τόν ἐκήρυξε «αἵρεση ζευξιμοχείας» καί ἔκοψε κοινωνία μέ τόν Πατριάρχη καί τόν Αὐτοκράτορα, σύμφωνα μέ τά δικά σας κριτήρια πρέπει νά ἦταν κι ἐκεῖνος «σχισματικός»! Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὅμως δέν περιορίσθη σέ «διαμαρτυρίες» καί «ἀντιδράσεις» σύμφωνα μέ τήν δική σας νεώτερη συνταγή ἀλλά προέβη σέ διαχωρισμό τῶν εὐθυνῶν του, καί διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καίτοι αὐτό τοῦ κόστισε πολλούς ραβδισμούς, ἐξορίες καί πολλές κακώσεις, διωγμούς καί ταλαιπωρίες. Καί πολλοί συνεβούλευαν τότε τόν Ἅγιο Θεόδωρο, νά βάλῃ λίγο νερό στό κρασί του καί νά κἀνῃ τά στραβά μάτια, διότι μέ τόν αὐτοκράτορα πάντα ἐλλόχευε ὁ κίνδυνος τῆς ἐπανόδου τῆς εἰκονομαχίας. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὅμως δέν σκεπτόταν ὑπολογιστικά, χρησιμοθηρικά καί ὠφελιμιστικά. Δέν κάθισε νά σκεφθῇ ὅπως ἡ ὑμετέρα ἐντιμότης, ποῖο εἶναι τό «πρωτεῦον» καί ποῖο τό «δευτερεῦον» διότι δέν θεωροῦσε τόν ἑαυτὸν τοῦ κριτῆ καί ἐκτιμητῆ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Μπροστά στήν

συγκεκριμένη παρανομία, ἔλαβε τήν ἐπιβαλλόμενη ἀπόφαση, ἀφήνοντας τό θέμα τῶν συνεπειῶν καί τοῦ αὐριο στήν κρίση τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὁ ὁποῖος στήν πραγματικότητα «τούς οἰακας(τό τιμόνι) ἔχων ἐν τῇ τῆς Ἐκκλησίας κυβερνήσει πηδαλιουχεῖ διά τῶν Ἁγίων Πατέρων» σύμφωνα μέ τόν Ἱεροσολύμων Δοσίθεον.

Ἐάν λοιπόν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος δι ἕναν παράνομον γάμον ταῦτα ἔπραξε καί ὑπέστη, τί ἔπρεπε νά κάνουμε ἐμεῖς τό 1924 ὅταν εἶδαμε νά ἔρχονται τά πάνω κάτω μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καί εἶδαμε τό ὑπερῶν τῆς ἀεναίου Ἁγίας Πεντηκοστῆς ἔνθα «καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν» νά ἐπανέρχεται στό «γλῶσσασι πότε συνεχύθησαν διά τήν τόλμαν τῆς πυργοποιῖας»; Ἐπρεπε ν' ἀκολουθήσουμε τό παραλήρημα τοῦ Μελέτιου Μεταξάκη καί τοῦ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου γιά νά μῆν μᾶς ποῦν «σχισματικούς»;

Ἀλλά μπροστά σ' αὐτό τό παραλήρημα δέν θυμᾶμαι νά κάναμε ἐμεῖς κάτι τό συγκεκριμένο: Ἀπλά «ἐμείναμε εἰς ἅ ἐμάθαμε καί ἐπιστώθημεν» (Β' Τίμ. γ' 14) καί ὅτι ἤμασταν πρὶν τήν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς καινοτομίας, παραμείναμε καί μετά, μὴ ἀλλάξαντες «ἰῶτα ἕν ἢ μία κεραῖαν» ἐξ ὧν παραλάβαμε. Ἀφοῦ λοιπόν δέν προβήκαμε σέ καμία ἐνέργεια, δέν μετακινηθήκαμε καί δέν ἀλλάξαμε ἀπολύτως τίποτε, πῶς εἶναι δυνατόν τήν μία μέρα νά κοιμηθοῦμε Ὁρθόδοξοι καί τό ἄλλο πρωί νά ξυπνήσουμε «σχισματικοί»; Ἐάν μοιραῖως ἐπῆλθε σχίσμα ἀπό τήν δική σας καινοτομία «τί πρὸς ἡμᾶς»; Ὅποιος ἔχει νοῦν καί στοιχειῶδες συναίσθημα δικαιοσύνης, ἀντιλαμβάνεται ποῖον βαρύνει ἡ εὐθύνη ἑνός τέτοιου σχίσματος.

Καί οἱ παπικοί ὅταν ἀρνηθήκαμε νά ἀκολουθήσουμε τίς καινοτομίες καί

ἀποστασίες τούς ἄρχισαν κι ἐκεῖνοι σάν κι ἐσᾶς νά ἀποκαλοῦν τούς Ὀρθοδόξους «σχισματικούς». Εμεῖς αὐτό πού ἀπαντήσαμε στους παπικούς διά στόματος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ΣΤ τό 1868, ἐπαναλαμβάνουμε καί πρὸς ὑμᾶς σήμερον μέ μίαν ἐλαφράν παραλλαγήν ἢ μᾶλλον προσαρμογήν πού ἐπιβάλλει ἡ περίπτωση : «Ἀναδράμωμεν ἐκάτεροι καί ἴδωμεν, ὁπότεροι προσεθεντο ἢ ἀφείλον ἢ ἐκαινοτόμησαν. Ἐκκοπτέσθω ἡ καινοτομία, ἐάν ὑπάρχη καί ὅπου ὑπάρχει, καί τότε σύμπαντες ἀνεπαισθήτως εὐρεθησόμεθα εἰς τό αὐτό σημεῖον τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδοξίας!» (Ἄς σπεύσουμε καί ἀπό τίς δύο πλευρές καί ἄς δοῦμε ποιό ἀπ' τούς δύο πρόσθεσαν ἢ ἀφαίρεσαν ἢ ἐκαινοτόμησαν. Ἄς κοπεῖ ἡ καινοτομία ἐάν ὑπάρχει καί ὅπου ὑπάρχει καί τότε ὅλοι χωρὶς δυσκολία θά βρεθοῦμε εἰς τό ἴδιο σημείο τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδοξίας)

Καί ἔρχομαι τώρα στό ἄρθρο σας, τό ὁποῖο ἂν κατάλαβα καλά πραγματεύεται τήν σχέση «πρωτεύοντος» καί «δευτερεύοντος» ἀνάμεσα στήν καινοτομία αὐτήν καθ' ἑαυτήν, καί τήν αἰρετικήν, σύμφωνα καί μέ τήν δικήν σας ὁμολογίαν, ἐγκύκλιο τοῦ 1920. Καί θέλετε, ἂν κατάλαβα καλά, νά δητε σέ ποιό ἀπό τά δύο οἱ «Παλαιοημερολογίτες» ἀπέδωσαν τήν βαρῦτητα τοῦ «πρωτεύοντος». Εἰλικρινά κ. Σημάτη, δέν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ἔχετε ἐμπλακεῖ στό λούκι τοῦ δυτικοῦ σχολαστικισμοῦ, ὅπως ἀναφέρω καί στήν ἀρχή τῆς παρουσίας μου;

Οἱ ἄνθρωποι εἴτε «Παλαιοημερολογίτες» εἶναι εἴτε Νεοημερολογίτες, δέν εἶναι ὅλοι τους οὔτε λόγιοι, οὔτε ἱστορικοί οὔτε θεολόγοι. Τήν ὄντως αἰρετική Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 ἐκτός ἀπό αὐτούς πού ἀσχολοῦνται ἐπισταμένως μέ

αὐτά τά θέματα, ἀκόμη καί σήμερον πόσοι γνωρίζουν τήν ὑπαρξή της καί πόσοι τήν ἔχουν διαβάσει;

Μία καινοτομία ὅμως πού ἀναστατώνει τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καί φέρνει τά πάνω κάτω εἶναι σέ ὅλους ὁρατή. Ἡ προαναφερθεῖσα Πανορθόδοξος Σύνοδος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848 ἀναφέρει σὺν τοῖς ἄλλοις : «Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτέ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς Θρησκείας ἐστίν αὐτό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι, αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῶ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

Ὁ δέ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος στόν «Τόμο Καταλαγῆς» τοῦ ἀναφέρει:

«Πατριάρχης ἢ Μητροπολίτης ἢ Επίσκοπος ἢ κληρικός, ἢ μοναχός, ἢ λαϊκός, ἕκαστος καί ὁμοῦ πάντες, ὁ τολμήσας ἀφελεῖν(νά ἀφαιρέσει) μίαν γοῦν συλλαβὴν καί παρασαλεῦσαι, ὑπεύθυνος μὲν ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων ποιναῖς, ἀποσυνάγωγος δέ καί ἀκήρυκτός της τῶν Ὀρθοδόξων Κοινωνίας ὡς σεσηπός μέλος(σάν σάπιο μέλος) ἀποκοπτόμενος τοῦ καθόλου Σώματος τῆς Καθολικῆς καί Αποστολικῆς του Χριστοῦ Ἐκκλησίας»!

Δέν ἦταν λοιπόν δύσκολο, καί δέν ἀπαιτοῦντο ιδιαίτερες θεολογικές γνώσεις οὔτε ἀπό τόν λαό οὔτε ἀπό τούς κληρικούς, νά συνειδητοποιήσουν ὅτι διά τῆς νεοημερολογιτικῆς καινοτομίας ἔπαυε πλέον τό θρήσκευμα αὐτῶν νά παραμένῃ «αἰωνίως ἀμετά-βλητον καί ὁμοειδές τῶ(θρησκευματι) τῶν Πατέρων αὐτῶν».

Δέν ἀπαιτοῦντο ιδιαίτερες θεολογικές γνώσεις, ἀπό τήν μία νά ἀκοῦν τόν ἱερέα νά ἐκφωνῇ: «καί δός ἡμῖν, ἐν ἐνὶ στόματι καί μία καρδία, δοξάζει καί ἀνυμνεῖν τό παντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομά σου» καί ἀπό τήν ἄλλην νά ἀκοῦν τήν ἴδια μέρα τούς

μισούς Ὁρθοδόξους νά ψέλνουν : «*Ετοιμάζου, Βηθλεέμ, ἡνοικταί πάσιν ἢ Ἐδέμ*» καί ταυτόχρονά τους ἄλλους μισούς νά ἀντιφωνοῦν : «*Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένον σου Κύριε*», γιά νά καταλάβουν ὅτι ἡ νεοημερολογιτική καινοτομία εἶχε σκοπό νά μπαχαλοποιήσῃ τήν Ἐκκλησία.

Δέν χρειαζόντουσαν τόν μπαμπούλα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού θεμελίωσε ἡ αἰρετική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 γιά νά καταλάβουν τό τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ὅτι ἐν τῇ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία : «*Δεινόν ἐστί καί ἀπρεπές, κατά τάς αὐτάς ἡμέρας, ἑτέρους μὲν ταῖς νηστείαις σχολάζειν, ἑτέρους δέ συμπόσια συντελεῖν*».

Ἀπλούστατα ὅταν ἀργότερα οἱ λόγιοι μεταξύ αὐτῶν ἀνεκάλυψαν σὺν τοῖς ἄλλοις καί τήν αἰρετική Ἐγκύκλιο, εὐχαρίστησαν τόν Θεόν ἀναλογιζόμενοι ἀπό ποιοῦ βάραθρο καί ἀπό ποιόν κρημνόν ἡ Χάρις του, τούς εἶχε προστατέυσει. Καί αὐτό διότι εἰς «ὀλίγα ἦσαν πιστοί» (Μάτθ. κέ' 21). Ἄν δέν εἶχαν φανεῖ πιστοί εἰς τά «ὀλίγα», τότε οὔτε ἀπ' τά «πολλά» θά τούς προστάτενε ὁ Θεός. Καί παράδειγμα ὁ ἑαυτός σας, ἀγαπητέ μας κ. Σημάτη! Ἐσεῖς γνωρίζετε τήν αἰρετική Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, πού ἀκόμη χιλιάδες ἀπό τούς «Παλαιοημερολογίτες» ἀγνοοῦν. Ἐσεῖς γνωρίζετε ἀπό πρῶτο χέρι ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι μεθόδευσις καί προθάλαμος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς ἀποστασίας. Πολλοί ἀπό τούς «Παλαιοημερολογίτες» διανοητικά ἴσως δέν τό ἔχουν καταλάβει ἀκόμη ὅπως τό ἔχει κατανοήσει ἡ δική σας ἀγχίνεια καί πολυμάθεια.

Σέ τί σᾶς ἔχει ὅμως ὠφελήσει αὐτός ὁ πλεονασμός τῆς γνώσης, ἀφοῦ δέν ἔχετε ἀπεγκλωβισθῆ ἀπό τήν ἀποστασία; Ἀφοῦ στά «ὀλίγα» δέν φανήκατε δόκιμος, τά «πολλά» σέ τί σᾶς ὠφέλησαν; Ἀπλά ἀδολεσχεῖτε-

(φλυαρεῖτε) περί «ἐλάσσονος» καί «μείζονος», περί «πρωτευόντων» καί «δευτερευόντων» καί δέν τηρεῖτε οὔτε τά μὲν οὔτε τά δέ ἀλλά κατά τόν Ἀδελφόθεον «οὐκ εἰ ποιητής νόμου ἀλλά κριτής» (Ἰακ. δ' 11). Καί τοῦτο διότι δέν ἐγκύψατε φαίνεται ἀρκετά εἰς τό τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου : «*Πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀκριβείας ἐπώμεθα. Παράδοσις ἐστί, μή πλέον ζητεῖ!*»

Μή βιάζεσθε λοιπόν νά καταλήξετε σέ συμπεράσματα ὅτι τάχα «ἐστιάσαμε τήν προσοχή μας στίς 13 μέρες» καί παραπλανητικά νά μᾶς παρουσιάσετε ὡς ἡμερολάτραι. Ἐμεῖς ὅπως λέγει καί ὁ Ἀπόστολος δέν εἴμεθα ἐκ τῶν παρατηρούντων «ἡμέρας καί μήνας καί καιρούς» (Γάλ. δ' 10). Ἀπλά παρατηροῦμε τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας χωρίς νά τήν μετατρέψουμε σέ ἀντικείμενο δικῶν μᾶς ἐκτιμήσεων. Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ μας καί κανεῖς δέν τήν ἐγγίζει ἐπιπολαίως καί ἀτιμωρητί.

Δέν συγχωρεῖται στήν πολυμάθειά σας νά λέτε ὡς ἐπιχείρημα ὅτι «καμία Οἰκουμενική Σύνοδος δέν δογματοποίησε τό Ἡμερολόγιο». Μήπως γνωρίζετε ἐσεῖς καμία Οἰκουμενική Σύνοδο πού νά δογματοποίησε τό σημεῖον τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ; «Τίς ὁ διά γράμματος διδάξας»; ὅπως λέγει καί ὁ Μ. Βασίλειος στόν 91ο Κανόνα του. Μήπως αὐτό μας ἐξουσιοδοτεῖ νά τόν καταργήσουμε ὡς «δευτερεύοντα»; Καί διευκρινίζει ὁ Μ. Βασίλειος στή συνέχεια : «*Εἰ γάρ ἐπιχειρήσῃμεν τά ἄγραφα τῶν ἐθνῶν, ὡς μή μεγάλην ἔχοντα τήν δύναμιν, παραιτεῖσθαι, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτά τά καιρία ζημιούντες τό Εὐαγγέλιον!*»

Ἀλλά καί τό Πασχάλιον που εἶναι κατοχυρωμένον ἀπό τήν Οἰκουμενικήν Σύνοδον, μήπως αὐτό σας ἐμποδίζει ἀπό τοῦ νά ἐκχωρεῖτε τό Δυτικόν Πασχάλιον(τό Πασχάλιο τοῦ

πάπα δηλαδή) σέ Ὁρθόδοξες λεγόμενες Ἐκκλησίες τῆς Εὐρώπης ποῦ ἐξαρτῶνται ἀπό τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως; Ἄς ἡμαστε λοιπόν ἔντιμοι καί ἄς μήν προφασίζομαστε προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις.

Δέν συγχωρεῖται στήν πολυμάθειά σας νά ἐπικαλεῖσθε τήν διαφωνίαν τοῦ πάπα Ανικήτου μετά τοῦ **Ἁγίου Πολυκάρπου** περί τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα γιά νά καταλήξετε στό τραβηγμένο ἀπό τά μαλλιά συμπέρασμα ὅτι «τό Ἡμερολόγιο δέν ἀποτελεῖ αἰτία διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας». Γνωρίζετε πολύ καλά ὅτι πρὶν ἢ Ἐκκλησία ἀποκρυσταλλώσει γνώμη καί ἀπόφα-σιν εἶναι δυνατόν νά υπάρξουν διαφωνίες. Ὅταν ὅμως ἢ Ἐκκλησία ἀποφα-νθῇ τότε οἱ διαφωνίες παύουν. Γι'αὐτό καί ἡ Ἄ' Οἰκουμενική Σύνοδος κατεδίκασε τούς Τεσσαρεσκαίδεκατίτας πού δέν συνεμορφώθησαν μέ τήν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας περί τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Ἀντίθετα δέ μέ τόν παραπάνω ἰσχυρισμό σᾶς ὁ Θεοδώρητος Κύρου λέγει :

«Ἐπειδή δέ τό νοερόν φῶς τήν ἀχλύν ἐκείνην ἐσκέδασε(διέλυσε) πανταχοῦ γῆς καί θαλάσσης, ἠπειρώται καί νησιῶται, κοινή του Θεοῦ καί Σωτῆρος ἐπιτελοῦσιν τάς ἑορτᾶς καί ἐνθα ἂν τίς ἀποδημῆσαι θελήσῃ, κἀν πρός ἥλιον ἀνίσχοντα, κἀν πρός δυόμενον, πανταχοῦ τήν αὐτήν εὐρήσει κατὰ τόν αὐτόν χρόνον ἐπιτελουμένην πανήγυριν»!

Ἀλλά καί ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου εἰς τό «Κατά Αἰρέσεων» γράφει :

«Ἐπειδή δέ πρό τοῦ Κωνσταντίνου τά σχίσματα ἦν, καί ἦν χλεῦη, Ἑλλήνων λεγόντων καί χλευαζόντων τήν ἐν τῇ Ἐκκλησία διαφωνίαν, ἐπί Κωνσταντίνου δέ διά τῆς τῶν ἐπισκόπων σπουδῆς

συνηνώθη μᾶλλον τό σχίσμα εἰς μίαν ὁμόνοιαν. Τί οὖν τούτου ἐστὶ προυργιαίτερον καί χαριέστερον, ἀπό γῆς περάτων ἐν μία ἡμέρα ἀπαλλάττειν λαόν Θεῶ, συμφωνεῖν τέ καί ἀγρυπνεῖν, καί τάς αὐτᾶς ἡμέρας ἴσας φέρειν ἐν τέ ἀγρυπνίαις καί δεήσεσι, καί ὁμονοία καί λατρεία, νηστεία τέ καί ξηροφαγία ἀγνεία, καί ταῖς ἄλλαις ταῖς κατὰ τήν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν ἡμέραν ἀγαθαῖς Θεῶ εὐαρεστήσεσιν»;

Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος τονίζοντας τό ἐν τῇ Ἐκκλησία ὁμόχρονον τῶν νηστειῶν καί τῶν πανηγύρεων λέγει : «Ἄλλ' ἐν μόνον ζητῶ ὅπως ἐν εἰρήνῃ καί ὁμονοία ἅπαντα ποιῶμεν ὅπως μή, νηστευόντων ἡμῶν καί τοῦ δήμου παντός καί τῶν Ἱερέων τάς κοινᾶς ποιουμένων ὑπέρ τῆς Οἰκουμένης ἱκετηρίας, σύ μένης μεθύων ἐπί τῆς οἰκίας. Ἐνόησον πῶς διαβολικῆς τοῦτο ἐστὶν ἐνεργείας καί ὡς οὐχ? ἐν μόνον οὐδέ δύο οὐδέ τρία ἐστὶν τά ἀμαρτήματα ἀλλά πολλῶ πλειῶ. ... οὐδέ γάρ ἢ Ἐκκλησία χρόνου ἀκρίβειαν οἶδεν· ἄλλ? ἐπειδή παρά τήν ἀρχὴν πάσιν ἔδοξε τοῖς πατράσι διηρημένοις, ὁμοῦ συνελθεῖν καί τούτων ὀρισάντων ἡμέραν τήν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καί τήν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα κατεδέξατο τό ἐπιταχθέν».

Τό νά ἐορτάζει κανεὶς ὅποτε θέλει ποτέ δέν ἀποτελέσει θέσιν καί παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀλλά μόνον τῶν αἰρετικῶν καί ἀλλοθρήσκων ὅπως π.χ. οἱ Ἑσσηνοὶ γιά τούς ὁποίους **ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός** λέει ὅτι : «τοῖς δέ παρατυγχάνουσιν συνεορτάζοντες ἀδιαφό-ρω» καί οἱ Ναυατιανοὶ ποῦ σύμφωνα μέ τόν Σωζόμενο στήν ἐν Ἀγγάρω τῆς Βιθυνίας σύνοδόν τους ἀπεφάσισαν «μὴ ἀξιόλογον εἶναι αἰτίαν πρός χωρισμόν τῆς Ἐκκλησίας τήν διαφωνίαν τῆς ἑορτῆς», πράγμα πού στήν οὐσία ἐπανέλαβε καί ἡ Σύνοδος τῆς Μόσχας τοῦ 1948.

Θά μπορούσα νά παραθέσω καί ἄλλα πολλά, ἀλλά νομίζω πῶς αὐτά ἀρκοῦν γιά νά καταδειχθῆ ὅτι ὁ ἰσχυρισμός σας ὅτι «τό ἡμερολόγιο δέν ἀποτελεῖ αἰτία διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι προσωπικός καί αὐθαίρετος καί πατερικῶς πάνυ ἀμάρτυρος, ἔτι δέ καί αἰρετικός. Ὦντας Ὁρθόδοξος κ. Σημάτη, παρακαλῶ μὴν προτεσταντίζετε!

Ἐπαναλαμβάνετε τό γνωστό νεοημερολογιτικό ἐπιχείρημα ὅτι οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες, δέν διέκοψαν κοινωνία μέ τίς καινοτομήσασες Ἐκκλησίες Ἑλλάδος καί Κῶν/πόλεως, καταλήγοντας στό συμπέρασμα ὅτι ἡ καινοτομία δέν μπορεῖ νά εἶναι αἰτία σχίσματος. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι καί στήν περίπτωση τοῦ Μονοθελητισμοῦ ὅλες οἱ Ἐκκλησίες τῆς Ανατολῆς εἶχαν προσχωρήσει στήν αἴρεση ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων κοσμικῶν ἐπιδιώξεων τῶν ἱεραρχῶν. Ελάχιστοι μόνον ὁμολογοῦσαν τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν πού παρέμενε στήν συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποστασία εἶχε τόσο γενικευθῆ πού οἱ διώκτες τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ τόν λοιδοροῦσαν καί τόν εἰρωνεύοντο ἐρωτώντας τόν :

«Πές μας ἐπιτέλους σέ ποιάν Ἐκκλησία ἀνήκεις ἐσύ, Κῶν/πόλεως, Ἀντιοχείας»;

Αὐτό δέ σημαίνει ὅτι ὁ Μονοθελητισμός δέν ἦταν αἴρεσις ἢ ὅτι ὁ Ἅγιος Μάξιμος δέν ἦταν Ὁρθόδοξος καί ἦταν σχισματικός ἢ ἐκτός Ἐκκλησίας.

Τό ὅτι οἱ διάφορες σημερινές ἱεραρχίες θυσιάζουν τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας στόν βωμό τῶν διαφορῶν κοσμικῶν τους σκοπιμοτήτων δέν εἶναι πρωτοφανές, οὔτε σημαίνει ὅτι ὅσοι τηροῦν τυπικά τό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο εἶναι ἀπαραιτήτως Ὁρθόδοξοι. Ἀς μὴ λησμονοῦμε τοῦ Παύλου λέγοντος : «Οὐ γάρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραήλ, οὗτοι

Ἰσραήλ, οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραάμ, πάντες τέκνα»! (Ρώμ. ς' 9). Ὅταν χωρίζει ὁ τύπος ἀπό τήν οὐσία δέν σημαίνει ὅτι παραμένουμε Ὁρθόδοξοι. Ὑπάρχουν στόν κόσμο ἑκατομμύρια παπικῶν πού γιά τίς δικές τους σκοπιμότητες τηροῦν τό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο καί τό βυζαντινό τυπικό. Μήπως αὐτό τούς μετατρέπει σέ Ὁρθόδοξους;

Παλαιοημερολογίτες εἶναι καί οἱ Ρῶσσοι πού ἀνεγνώρισαν τά μυστήρια τῶν παπικῶν. Παλαιοημερολογίτες εἶναι καί οἱ Σέρβοι πού φίμωσαν τόν Μητροπολίτη Ἀρτέμιο Ραντοσάβλιεβιτς γιά νά μποροῦν πιό ἄνετα καί ἀνεξέλεγκτα νά συμπροσεύχονται μέ τούς παπικούς. Αὐτοί ὄντως εἶναι παλαιοημερολογίτες διότι ἐνῶ κηρύσσουν ὅτι δέν ἔχει σημασία τό ποιό ἡμερολόγιο ἀκολουθεῖ κάποιος ἐξακολουθοῦν νά ἀκολουθοῦν τό θεωρούμενο παλιό, δηλαδή εἶναι στήν οὐσία παρελθοντολόγοι.

Ἐμεῖς ὅμως δέν εἴμαστε Παλαιοημερολογίτες. Ἐμεῖς σύμφωνα μέ τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας προσπα-θοῦμε ἀπλά μέ τήν Χάριν τοῦ Χριστοῦ νά εἴμαστε οἱ «τὴν διὰ τῶν Ἀποστόλων καί εἰς Πατέρας διήκουσαν ἔγγραφον τέ καί ἄγραφον παράδοσιν κρατύνοντες». Καί εἰς τό θέμα τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως δέν εἴμαστε ἐπιλεκτικοί ἀλλά ἐννοοῦμε «πάσαν παράδοσιν», ὅπως καί εἰς τά Πρακτικά τῶν Συνόδων ἀναφέρεται : «εἰ τίς πάσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα».

Μέσα στήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀνάμεσα σέ ὅλα τ' ἄλλα συμπεριλαμβάνεται καί τό ἑορτολόγιο, αὐτό πού εἶναι, καί ἐμᾶς αὐτό μας «ἀρκεῖ» ὅπως λέγει καί ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης : «Ἀρκεῖ γάρ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἡμετέρου λόγου τό ἔχειν πατρόθεν ἤκουσαν πρὸς ἡμᾶς τὴν παράδοσιν, οἷον τινὰ κληρὸν δι'

ἀκολουθίας ἐκ τῶν ἀποστόλων διά τῶν ἐφεξῆς ἀγίων παραπεμφθέντα». Τό ἄν δίνουμε σήμερα κάποια ιδιαίτερη ἔμφαση στό ἑορτολόγιο εἶναι διότι μᾶς ἀναγκάσατε ἐσεῖς διασαλεύσαντες τήν Παράδοσιν.

Δυστυχῶς κ. Σημάτη, τόσον ἐσεῖς ὅσον καί προγενέστεροι ὑμῶν ὅπως ὁ π. Ἰωήλ Γιαννακόπουλος, ἢ ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ἐπελέξατε μίαν στάσιν ὅλως ἀντιφατικήν καί προσπαθεῖτε νά βάλλετε τόν λύκο, τήν κατσίκα καί τό λάχανο μέσα στήν ἴδια βάρκα ἰσχυριζόμενοι ὅτι καί τά τρία θά περάσουν ἀλώβητα στήν ἀπέναντι ὄχθη. Λησμονεῖτε τοῦ Παύλου λέγοντος : «ἐάν ἀδηλον σάλπιγξ φωνήν δῶ, τίς παρασκευάζεται εἰς πόλεμον»; (Ἄ' Κόρ. ἰδ' 8). Ἐσεῖς ὀνομάζετε τήν ἑορτολογικήν καινοτομίαν «ὀμολογουμένως ἀντικανονικήν», ἄν δεῖτε μέσα στά γραπτά του π. Ἐπιφανίου θά δεῖτε ὅτι τήν ὀνομάζει «ἀνόητον», «ἀνώφελον», «ἄστοχον», «κάκιστον», «σφάλμα» κλπ.

Και ἐνῶ ἀπό τήν μία μεριά λέτε αὐτά, ἀπό τήν ἄλλη προσπαθεῖτε νά τήν ἐλαχιστοποιήσετε καί νά τήν παρουσιάσετε ὡς κάτι τό «δευτερεῦον», «ἐλασσον», «ἀδιάφορον» κλπ. Ἀλλά αὐτά δέν πᾶνε μαζί. Ἡ τό ἕνα εἶναι ἢ τό ἄλλο. Δέν μπορεῖ νά εἶναι ταυτόχρονα καί ἀντικανονική καί ἀδιάφορος. Γί' αὐτό ἔρχεται ὕστερα ὡς καταπέλτης καί ὁ μακάριος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς καί σᾶς λέει : «Τί δέ οὐχ εὐσεβέστερον καί εὐαπολογώτερον ἐστὶν ἐν ἀδιαφόροις πράγμασι συμφέρεσθαι τοῖς πατράσι καί πρεσβυτέροις ... οὐδέ γάρ μικρά, οὐδέ τά μικρά κατὰ Βασίλειον, ὅταν βλάβην εἰσφέρει μεγάλην, ἀλλ' οὐδέ μικρόν σοί τό ταράττειν τήν Ἐκκλησίαν καί ἀνακυκᾶν»!

Μᾶς μέμφεσθε κ. Σημάτη καί πολλοί ἄλλοι μαζί σας ὅτι δίνουμε ἔμφαση στό ἑορτολόγιο ποῦ εἶναι «δευτερεῦον» καί ὄχι στόν οἰκου-

μενισμό ποῦ εἶναι ... «πρωτεῦον»! Φαίνεται ὅτι δέν ἀντιληφθήκατε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι προϊόν καί ἀπόρροια τῆς δικῆς σας ἐκκλησιολογίας καί πρακτικῆς καί ὄχι τῆς δικῆς μας. Ὁ Οἰκουμενισμός ἐκδηλώνεται στό δικό σας βίωμα καί ὄχι στό δικό μας. Ἐμεῖς μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ οὔτε συμπροσευχόμεθα μέ αἰρετικούς, οὔτε σέ οἰκουμενιστικές ἐκδηλώσεις συμμετάσχουμε, οὔτε ἄρσεις ἀναθεμάτων κάνουμε, οὔτε αἰρετικῶν μυστήρια ἀναγνωρίζουμε καί ἐπικυροποιοῦμε, οὔτε ἀπό οἰκουμενικές ὁργανώσεις χρηματοδοτοῦμαστε, οὔτε εἴμαστε μέλη αἰρετικῶν ὁργανώσεων. Ὅλα αὐτά συμβαίνουν ἀποκλειστικά στόν δικό σας τόν χῶρο καί ὄχι στόν δικό μας.

Ἄφοῦ δέν κάνουμε τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά πῶς εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἀγγίξει ὁ Οἰκουμενισμός;

Δεκαετίες ὀλόκληρές σας παρακολουθῶ τώρα καί βλέπω ὅτι ἀπό τήν μία φωνάζετε καί ὀρúεσθε κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀρθρογραφεῖτε, ἐκδίδετε βιβλία, κάνετε διαλέξεις, ὀργανώνετε ἀντιοικουμενιστικές συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες καί ἐκδηλώσεις, καί αὐτό ἐπαναλαμβάνω ἐπί δεκαετίες ὀλόκληρες. Ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἱεράρχες σᾶς συμπροσεύχονται μετά πάσης φύσεως αἰρετικούς καί ἀλλοθρησκούς, ἀκόμη καί μέ Βουντού, Νεοπαγανιστές καί λάτρεις τῆς Ἰσιδος, αἶρετε τά ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας ποῦ ἀπό τήν φύση τούς εἶναι αἰώνια, προβαίνετε σέ ἀναγνω-ρίσεις μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν κ.λ.π. Καί ἄφοῦ γίνονται ὅλα αὐτά ἐσεῖς πηγαίνετε τήν ἐπομένη Κυριακή στήν Ἐκκλησία καί τούς μνημονεύετε ὡς «ὀρθοτομοῦντας τόν Λόγον τῆς Ἀληθείας», κι ἔτσι ὅλοι βρίσκετε τόν λογαριασμό σας καί εἶστε ὅλοι ἱκανοποιημένοι καί εὐχαριστημένοι,

καί αὐτοί πού ἀνοσιουργοῦν καί ἐσεῖς πού φωνασκεῖτε καί διαμαρτύρεσθε κατά τῶν ἀνοσιουργιῶν τους!

Καί ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά περιμένετε ἀπό ἐμαῶς νά κάνουμε σταυροφορία κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Δόξα τῷ Θεῷ, δέν τρελλαθήκαμε ἀκόμη! Δέν θά διαμαρτυρηθοῦμε ἐμεῖς γιά προβλήματα πού ἐσεῖς οἱ ἴδιοι δημιουργεῖτε.

Ὅπως στρώνετε νά κοιμηθῆτε! Καί ὅλα αὐτά ἐσεῖς τά δικαιολογεῖτε λέγοντας ὅτι εἶναι «σποραδικά» καί δέν ἀποτελοῦν «καθεστώς»! Δέν νομίζετε ὅτι αὐτό πιά εἶναι ὑποκρισία καί ὅτι «Θεός οὐ μυκτηρίζεται»; (Γάλ. ς' 7).

Εάν π.χ. ἡ «ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων» τό 1965 δέν εἶναι «καθεστώς» τότε τί εἶναι «καθεστώς»; Εάν ἡ ἐπίσημος χορηγία τῶν Μυστηρίων πρὸς τοὺς παπικούς τό 1969 ἀπό τό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας δέν εἶναι «καθεστώς» τότε τί εἶναι «καθεστώς»; Εάν ἡ συμμετοχή σας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) δέν εἶναι «καθεστώς» τότε τί εἶναι «καθεστώς»; Εάν ἐσεῖς δέν ἤσασταν «Ἰδρυτικά μέλη» τοῦ ΠΣΕ τί θά ἦταν σήμερα τό ΠΣΕ, ἐκτός ἀπό μία συνάθροιση Διαμαρτυρομένων χωρὶς καμία διάσταση παγκοσμιότητος ἢ οἰκουμενικότητος; Οὔτε οἱ Παπικοί δέν καταδέχτηκαν ποτέ νά γίνουν μέλη τοῦ ΠΣΕ στήν ἴδρυση τοῦ ὁποίου ἐσεῖς πρωτοστατήσατε ἀπό τό 1948 μέ τό Πατριαρχεῖο Κῶν/πόλεως, τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, καί μέ τό ὁποῖο θά συνεργασθεῖ στενά ὅλη ἡ πλειάς τῶν θεολόγων σας : Ἀγουρίδης, Ἀλιβιζάτος, Βέλλας, Ἰωαννίδης, Καλογήρου, Καρμίου, Κονιδάρης, Μπρατσιώτης, Νησιώτης, Σιώτης, Τρεμπέλας κλπ. Ἀλλά ὅλα αὐτά γιά σᾶς εἶναι ... «σποραδικά»!!!

Ὅταν στάζει τό ταβάνι τοῦ σπιτιοῦ μας ἀπό τήν βροχή, δέν

περιοριζόμαστε στό νά βάλουμε γύψο στό μέρος πού στάζει, γιατί ξέρουμε πολύ καλά ὅτι σέ λίγο θά στάξει ἀπό ἄλλο μέρος. Βγαίνουμε ἔξω στήν βροχή, τόν ἄνεμο καί τήν καταιγίδα, σκαρφαλώνουμε στήν ὀροφή τοῦ σπιτιοῦ καί προσπαθοῦμε νά βροῦμε τό σπασμένο κεραμίδι καί νά τό ἀντικαταστήσουμε. Θεραπεύουμε τήν αἰτία καί ὄχι τά συμπτώματα.

Πολλοί μας μέμφονται καί πολύ δικαίως ὅτι ἐμεῖς οἱ «Παλαιομερολογίτες» εἴμαστε κατακερματισμένοι «σέ σαράντα κομμάτια»! Ἐμεῖς οἱ «Παλαιομερολογίτες» δέν εἴμαστε καλύτεροι ἀπό τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ διάβολος μᾶς πολεμεῖ μέ τά ἴδια πάθη, τοὺς ἴδιους πειρασμούς καί τίς ἴδιες ἀμαρτίες μέ ὅλους τους ἄλλους, ἂν μή καί περισσότερο ὅπως εἶναι φυσικό. Γι' αὐτό καί δέν προβάλλουμε οὔτε τήν ὑποτιθέμενη ἀρετή μας καί τά ἔργα μας στους ἄλλους, ἀλλά τήν τάξη καί τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς ὅπως λέει καί ὁ **Ἀββάς Ἀγάθων**, ἔχουμε ἐπάνω μας ὅλες τίς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου. **Ἀλλά αἰρετικοί καί σχισματικοί δέν εἴμαστε!** Ἐμεῖς εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία μᾶς εἶναι Ἁγία καί τό θυσιαστήριό μας ἀμόλυντο.

Ἀλλά ἀπό ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς ποιός εὐθύνεται γιά τίς παρατάξεις αὐτές καί διαιρέσεις τῶν «Παλαιομερολογιτῶν»; Εάν ἐσεῖς δέν εἶχατε εἰσαγάγει τήν «καινοτομία», πόσοι «Παλαιομερολογίτες» καί πόσες «Παρατάξεις» θά ὑπῆρχαν σήμερα; Καί τί εἶναι ἄρα γέ προτιμότερο σήμερα; Να μείνουμε «σαράντα κομμάτια» ὅπως εἴμαστε ἢ νά ἐνωθοῦμε κάτω ἀπό τήν ὀμπρέλα τῆς ἀποστασίας ἀπλά καί μόνον γιά νά λέμε ὅτι εἴμαστε «ἐνωμένοι»;

Ἀλλά καί ἓνα ἄλλο σημεῖο. Ἐμεῖς οἱ «Παλαιομερολογίτες» δέν

έχουμε τήν πολυτέλεια τοῦ «ένιαίου μισθολογίου» καί τοῦ «συνταξιοδοτικοῦ ταμείου» τοῦ κρατικοῦ κορβανά. Ἀς περιμένουμε νά δοῦμε τήν ἡμέρα πού οἱ κληρικοί σας θά πάψουν νά πληρώνονται ἀπό τό Κράτος καί τότε θά κάνουμε τήν καταμέτρηση πόσες εἶναι οἱ δικές μας παρατάξεις καί πόσες οἱ δικές σας.

Ἐμεῖς ἀκόμη ἔχουμε Ἐπισκόπους καί κληρικούς πού εἶναι μέ τήν τσάπα στό χέρι, γιά νά θρέψουν τόν ἑαυτό τους, νά συντηρήσουν τήν Ἐκκλησία καί νά δώσουν ἐλεημοσύνη στούς ἀναξιοπαθοῦντες, ὅπως λένε οἱ Πατέρες.

Κριτήριον τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κανεῖς ἄλλος παρά μόνον ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία!

Πολλοί μας λένε νά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν στάση πού τήρησαν γιά τό ἑορτολόγιο ὁ πάπα-Πλανᾶς, ὁ Γέρων Πορφύριος, ὁ Γέρων Παῖσιος, ὁ Μακαριστός Ἰωάννης Μαξιμόβιτς καί ἄλλοι. Ὅπως λέει καί ὁ λαός «τούς καλούς τους καλογέρους ὁ Θεός τούς ξέρει». Ὁ Θεός θά κρίνη τό ἔργο τῶν σεβασμίων τούτων Γερόντων καί ὄχι ἐμεῖς. Ἐμεῖς δέν εἴμαστε ὀπαδοί ἀνθρώπων ἀλλά τοῦ Δεσπότη καί Σωτήρος Χριστοῦ. Ὅσα εἶπαν καί ἔπραξαν οἱ σεβάσμιοι τοῦτοι Γέροντες καί εἶναι σύμφωνα μέ τήν Ἐκκλησία ἐμεῖς τά δεχόμεθα ὡς φωνήν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀν τώρα ὡς ἄνθρωποι «σάρκα φοροῦντες καί τόν κόσμον οἰκοῦντες» ἔτυχε νά ποῦν ἢ νά κάνουν πράγματα πού δέν εἶναι σύμφωνα μέ τήν Ἐκκλησία, ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε τήν Ἐκκλησία.

Κριτήριον τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κανεῖς ἄλλος παρά μόνον ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία!

Πολλοί λένε ὅτι ἐάν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἦταν καλύτερα δομημένη θά προσχωροῦσαν σ'αὐτήν. Σέ ὅλους

μας ἀρέσει ὅταν φύγουμε ἀπό κάπου νά πᾶμε κάπου πού θά εἶναι πιό ζεστά καί πιό μαλακά. Σέ ὅλους μας ἀρέσει ἡ ἀνεση, ἡ ἀσφάλεια καί ἡ σιγουριά. Ἀλλά αὐτό δέν εἶναι πίστις! Πίστις εἶναι «ἐλπίζομένων ὑπόστασις» (Ἐβρ. ια' 1).

Ὅταν ὁ **Μακαριστός Μητροπολίτης Κιτίου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐπιφάνιος** στό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1930 ἦταν ἀκόμη δόκιμος μοναχός στήν Ἱερά Μονή Σταυροβουνίου, ἔτυχε νά μελετήσῃ τό θέμα τοῦ ἑορτολογίου καί κατέληξε στό συμπέρασμα ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμός εἶναι καινοτομία. Καίτοι δέν ἤξερε τότε ὅτι ἤδη ὑπάρχουν ἄλλοι «Παλαιοημερολογίτες» στόν κόσμο ἀπεφάσισε νά κόψῃ τήν μυστηριακή κοινωνία μέ τό Μοναστήρι του καί κατά συνέπεια μέ ὅλη τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου!.

Ὁ πειρασμός ἦταν τρομερός. Ἐνας νεαρός δόκιμος πού πρὶν ἀπ' ὅλα φοβᾶται τήν πλάνην, πῶς νά εἶναι σίγουρος ὅτι ἐπιλέγοντας νά μείνῃ μόνος του δέν ἦταν πλανεμένος. Με δάκρυα στά μάτια ζητοῦσε μέρα νύκτα ἀπό τόν Θεό νά τόν προστατέψῃ ἀπό τήν πλάνη. Ἀπό τήν ἄλλη ἤξερε ἀπό τίς Κατηχήσεις **τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου** ὅτι «*Κρεῖσον εἰς ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ μυριάδες παραβαίνοντες*». Το πρωταρχικό εἶναι νά πιστεῦῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι στό σύμπαν δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρά ὁ Θεός καί ἡ συνείδησίς του καί ἀνάλογα νά πορευέται.

Δέν θά διηγηθῶ ἐδῶ τήν ζωὴ τοῦ **Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐπιφάνιου**. Θά πῶ μόνον ὅτι ἀναδιοργάνωσε ἐκ τοῦ μηδενός τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Κύπρου, καί ὅταν ἐκοιμήθη τό 2005 ἄφησε πίσω του χιλιάδες πιστῶν πού ἀκολουθοῦσαν τό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο καί τήν ὅλη παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας.

Όπως ο προφήτης Ήλιος πίστευε ότι απέμεινε μόνος. Χωρίς ανθρώπινο στήριγμα, βοήθεια και ασφάλεια. Μόνος με τον Θεόν του. Όπως όμως και στην περίπτωση του προφήτου ο Θεός είχε χιλιάδες που δεν είχαν κλίνει γόνυ «τή Βάαλ» της καινοτομίας και της αποστασίας.

Περί τό 1972 αν θυμάμαι καλά ή μακαρίας μνήμη Γερόντισσα Ευγενία εύρισκετο στό Κορωπί όπου είχε οργανώσει και κτίσει τό Μοναστήρι της Αγίας Τριάδος. Έτυχε κι εκείνη νά ξετάση τό θέμα του έορτολογίου και κατέληξε στην πεποίθηση ότι ο νεοημερολογισμός αποτελούσε καινοτομία.

Ήξερε ότι υπήρχαν «Παλαιοημερολογίτες» και γνώριζε τίς διαμάχες των παρατάξεών τους. Αυτό δεν την εμπόδιζε νά σηκωθή μία μέρα και νά εγκαταλείψη τό Μοναστήρι της με τά ράσα που φορούσε καθώς και οί Αδελφές που την ακολουθήσαν, και όπως ο Αβραάμ «έξηλθε μή επισταμένη που έρχεται» (Έβρ. ια' 8).

Άφηνε πίσω της τούς κόπους μιās ζωής, έναν χώρο που της έξασφάλιζε άνεση και ασφάλεια και τά εγκατέλειψε μή γνωρίζουσα που υπάγει. Καίτοι δεν επήρε από τό Μοναστήρι που ή ίδια ίδρυσε ούτε μία βελόνα ο τότε Μητροπολίτης Αττικής Νικόδημος Γκατζιρούλης, έχοντας για συνείδηση τον χωροφύλακα, της έκίνησε διωγμό και δεν την άφηνε σέ χλωρό κλαρί. Ζήτησε τουλάχιστον νομική προστασία από τούς «Γ.Ο.Χ.» και εκείνοι άπλά έδήλωσαν άδυναμία.

Ύστερα από πολλούς κόπους ίδρυσε στά Κιούρκα κοντά ένα νέο Μοναστήρι της Παναγίας της

Μυρτιδιωτίσης. Μία μέρα την επισκέφθηκε ένας θεολόγος που ήταν κάτ' αρχάς με τό «παλαιό» και κατόπιν γύρισε με τό νέο. Έλπίζοντας νά δικαιωθή ως προς τό διάβημά του της υπέβαλε την έξης έρώτηση:

- Βρήκατε Γερόντισσα στους Παλαιοημερολογίτες αυτό που ζητούσατε;

Αυθόρμητα τότε ή μακαρία εκείνη ευγενής όχι μόνον κατά τό όνομα αλλά και κατά την ψυχή του άπήντησε :

Όχι! Αλλά και ποτέ δεν τό μετανίωσα!

Όταν κανείς έμπιστεύεται τον Θεόν περιμένει άνεση, ασφάλεια και σιγουριά μόνον από Αυτόν. Και ή άνεσις θά έλθη από τον Θεόν όποτε και όπως Έκείνος ξέρει. Ούτε από συνόδους, ούτε από ιεραρχίες, ούτε από εκκλησιαστικές δομές, ούτε από τίποτε άλλο αλλά από τον ειπόντα : «Δεύτε προς μέ, πάντες οί κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω ύμās» (Μάτ. ια' 28) Διά νά είναι ή πίστις μας «ουκ άπ' ανθρώπων, ουδέ δί' ανθρώπου αλλά διά Ίησού Χριστού» (Γάλ. α' 1).

Δέν γνωρίζω κ. Σημάτη, εάν με την χειμαρώδη φλυαρία μου σās έδωσα νά καταλάβετε κάπως καλύτερα τον τρόπο της σκέψης μας, αλλά εύχομαι στον Κύριο όπως διά πρεσβειών της Αγίας Μητρος αυτού μας φωτίση όλους μας, μās δώση μετάνοιαν και μās οδηγήση εις την έπουράνιον αυτού βασιλείαν και δόξαν. Γένοιτο!

Μέ αγάπην Χριστού,

Ένας άρχιεός δούλος Β.Σ